NORAKSTS
Lieta Nr.A420454211
A1532-12/26

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
RĪGAS TIESU NAMS

S P R I E D U M S

LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2012. gada 17. decembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Romāns Dončenko,

piedaloties pieteicējai *A.D.*, pieteicējas juridiskās palīdzības sniedzējai, zvērinātai advokātei Jeļenai Averinskai,
atbildētājas – Latvijas Republikas – pusē pieaicinātās iestādes – Veselības inspekcijas – pārstāvēm *K.K., G.Ā.* un *D.S.,* ģimenes ārstei *I.G.* un iestādes – Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras – pārstāvei *L.A.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.D.* pieteikuma par ģimenes ārstes *I.G.* 2011. gada 11. janvāra rīkojuma par darbnespējas lapu anulēšanu atcelšanu un pieteikuma par Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2011. gada 21. februāra lēmuma Nr. 09-5/2233 „Par VSAA Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļas 2010. gada 26. marta lēmumu Nr. 17008" atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2011. gada 11. janvārī ģimenes ārste *I.G.* (turpmāk arī – *I.G.*) izdevusi rīkojumu par *A.D.* izsniegto darbnespējas lapu anulēšanu (turpmāk arī – Rīkojums), pamatojoties uz Veselības inspekcijas (turpmāk arī – Inspekcija) Kontroles pārvaldes 2010. gada 21. decembra atzinumā Nr. 14555/883/4.3.1 (turpmāk – Atzinums) ietvertajiem secinājumiem, ka *A.D.* nepamatoti izsniegtas darbnespējas lapas (turpmāk arī – DNL) laika periodā no 2008. gada 6. oktobra līdz 2010. gada 5. oktobrim (izņemot periodu no 2010. gada 12. februāra līdz 2010. gada 3. martam).

[2] 2011. gada 2. martā Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemts *A.D.* (turpmāk arī – pieteicēja) pieteikums par *I.G.* 2011. gada 11. janvāra rīkojuma par darbnespējas lapu anulēšanu atcelšanu. 2012. gada 20. martā tiesas sēdē pieteicēja iesniedza pieteikuma papildinājumu.

Pieteikumā un tā papildinājumā norādīti šādi apsvērumi.

[2.1] Neskatoties uz to, ka Ministru kabineta 2001. gada 3. aprīļa noteikumu Nr. 152 „Darbnespējas lapu izsniegšanas kārtība" (turpmāk arī – MK noteikumi Nr. 152) 12.2. apakšpunkts neparedz ārstam tiesības piekrist vai nepiekrist Atzinumam, pieteicēja nepiekrīt Rīkojumam, jo uz tā pieņemšanas dienu pieteicēja bija apstrīdējusi Atzinumu Inspekcijas vadītājam un 2011. gada 7. janvārī iesniegumā paziņojusi par to *I.G.*

[2.2] Ņemot vērā, ka saskaņā ar MK noteikumu Nr. 152 (*redakcijā pēc 2010. gada 24. septembra)* 12.2. apakšpunktu Inspekcijas atzinums pats par sevi ir pamats DNL anulēšanai, tas ir apstrīdams kā administratīvais akts, un atbilstoši Administratīvā procesa likuma (turpmāk arī – APL) 80.panta pirmās daļas noteikumiem trešā persona nebija tiesīga uzlikt par pienākumu *I.G.* pieņemt rīkojumu par DNL anulēšanu, bet *I.G.* nebija tiesīga šādu pienākumu izpildīt, kamēr pieteicējas apstrīdēšanas iesniegums nav izlemts pēc būtības, jo līdz ar apstrīdēšanu visas darbības administratīvajā lietā bija jāaptur.

Turklāt *I.G.* paziņoja Inspekcijai par to, ka viņa nepiekrīt Atzinumā izdarītajiem secinājumiem. Arī Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras (turpmāk arī – VSAA) 2011. gada 19. janvāra lēmumā Nr. 1/122828 kā pamatojums atteikumam piešķirt slimības pabalstu ir norādīts nevis Rīkojums, bet Inspekcijas paziņojums administratīvajā lietā. Taču Inspekcijas 2011. gada 13. janvāra lēmumā Nr. 1.4-6/116/368 norādīts, ka Inspekcijas atzinumu pieteicēja var pārsūdzēt, vienīgi apstrīdot Administratīvajā rajona tiesā *I.G.* rīkojumu par DNL kā galīgo noregulējumu lietā.

[2.3] Līdz ar pieteicējai nelabvēlīga ekspertīzes atzinuma pieņemšanu un rīkojuma par DNL anulēšanu izdošanu tika rupji pārkāptas pieteicējas tiesības piedalīties administratīvajā lietā, celt iebildumus, tikt uzklausītai, jo pieteicējas iebildumi un paskaidrojumi netika vērtēti vispār vai tika sagrozīti.

Gan Atzinums, gan Rīkojums par DNL anulēšanu pieteicējai rada sevišķi nelabvēlīgas sekas, jo ar tiem tiek noliegts, ka invalīda darbnespējas periodi dokumentējami ar DNL, tātad būtībā noliegtas arī invalīda tiesības uzlabojumu brīžos strādāt un tiesiski sakārtot savas darba attiecības, jo visas dienas, kas nav oficiāli apstiprinātas ar DNL, pašnodarbinātajam juridiski

skaitās darba dienas, bet savu pašnodarbinātās personas statusu ar atpakaļejošu datumu anulēt pieteicēja nevar.

[2.4] Atzinumam un Rīkojumam pieteicēja nepiekrīt pēc būtības, jo laika periods, par kuru pieteicējai tika anulētas DNL, ne ar ko neatšķiras no perioda no 2010. gada 12. februāra līdz 2010. gada 3. martam, kura darbnespēju Inspekcija atzinusi par tiesisku. Turklāt pēc Inspekcijas iniciatīvas anulētas arī DNL, kuras joprojām atrodas pie pieteicējas un VSAA nemaz nebija iesniegtas, līdz ar to uz tām pilnīgi nepamatoti attiecināta anulēšana steidzamības kārtā.

[2.5] Pārejoša darbnespēja, kura nemitīgi atkārtojas, ir pamats invaliditātes atkārtotai noteikšanai. Tieši tādēļ visi paasinājumi jāfiksē. Nav likuma, kurš liegtu apstiprināt vai atļautu neapstiprināt ar DNL reālus darbnespējas periodus otrās grupas invalīdam.

[2.6] Inspekcija uzsāka administratīvo lietvedību ar mērķi noteikt, vai darbnespēja pieteicējai tika noteikta pamatoti.

Inspekcijas Atzinums ir vienīgais lēmums saistībā ar pieteicējas darbnespēju, kas attiecas uz DNL izsniegšanas tiesiskumu (darbnespējas periodu esamību). Tas ir galīgs lēmums, kurš nodibina, ka visā aprūpes periodā no 2008. gada 6. oktobra līdz 2010. gada 5. oktobrim, izņemot periodu no 2010. gada 12. februāra līdz 2010. gada 3. martam, nav konstatētas jaunas saslimšanas un jau iepriekš konstatēto slimību sarežģījumi, kas pamatotu darbnespējas noteikšanu pašnodarbinātai personai. Taču likumīga ir arī Valsts darbspēju ekspertīzes ārstu valsts komisijas (turpmāk arī – VDEĀK) prasība dokumentēt (novērot) darbnespējas periodus esošās saslimšanas ietvaros, lai tos ierakstītu VDEĀK veidlapā atkārtotā ekspertīzē.

Ar Atzinumu, ņemot vērā tajā konstatēto, ka pieteicējai nebija pārejošas darbnespējas, ne tikai tiek izbeigtas (anulētas) pieteicējas tiesības uz jau izmaksātu un iztērētu un vēl aprēķināmu slimības pabalstu, bet juridiski pieteicēja tiek atzīta par darbspējīgu, jo visu šo laiku bijusi reģistrēta kā pašnodarbinātā un no neregulārajiem ienākumiem maksājusi valstij nodokļus. Rezultātā pieteicējas pašnodarbinātās grāmatvedībā pēkšņi ar atpakaļejošu datumu uzrodas liels skaits darba dienu, par kurām nodokļus valstij pieteicēja nav maksājusi.

[2.7] Atzinums pats par sevi kļuva par pamatu DNL anulēšanai, ko papildus apstiprina VSAA 2011. gada 19. janvāra lēmums Nr. 1/122828, kurā kā pamatojums atteikumam piešķirt slimības pabalstu ir norādīts nevis Rīkojums, bet Inspekcijas paziņojums administratīvajā lietā ar Atzinumā ietverto secinājumu atreferējumiem. Uz šā Atzinuma pamata izdots arī VSAA 2011. gada 1. marta lēmums Nr. 5393 „Par pārmaksas atgūšanu", ar kuru piespiedu kārtā no pieteicējas piedzīta naudas summa Ls 1937,38 apmērā, un citi līdzīgi lēmumi, kuri šobrīd apturēti, gaidot šīs lietas iztiesāšanu. Apstrīdēto DNL perioda sākumā pieteicējai un viņas nepilngadīgajiem bērniem bija piešķirts trūcīgas ģimenes statuss, kuru ar atpakaļejošu datumu par anulēto DNL periodiem pieteicējai nepagarinās, un pieteicējai neizmaksās garantētā minimālā ienākuma pabalstu un dzīvokļa pabalstu – tos pieteicēja nesaņēma, jo saņēma slimības pabalstus.

[2.8] Atzinumā izdarītie secinājumi rada iespaidu, ka pieteicēja ir simulante, kas ir pretrunā ne tikai saņemtiem ārstu slēdzieniem un pašā Atzinumā fiksētiem ārstu secinājumiem, bet arī iepriekš noteiktām diagnozēm.

Inspekcijas norāde, ka 2008. gada 25. novembrī neiroloģe *N.E.* nav izteikusies par darbnespēju, nav patiesa. Pieteicējai izsniegtajā izrakstā neiroloģe *N.E.* norādījusi, ka darbnespēja turpināma.

Inspekcijas norāde, ka tikai 2009. gada martā pieteicējai tika izrakstīts „Nimesils", nav patiesa, jo atbilstoši pašā Iestādes atzinumā norādītajam šis medicīniskais preparāts pieteicējai bija nozīmēts vēl pirms 2008. gada 2. aprīļa.

[2.9] Viens no Inspekcijas pārmetumiem *I.G.* ir tas, ka nav norādītas diagnozes, taču šīs diagnozes Inspekcijas atzinuma drukātajā tekstā aizņem pusi lappuses, un katrs speciālists norāda savu diagnozi, no kurām būtiskākā ir 2011. gada 17. martā konstatētā epiaktivitāte un 2011. gada 21. decembrī konstatētais posttraumatiskais veidojums muguras dziļajos muskuļos ar ietekmi uz nervu gangliju.

[2.10] Jau 2005. gadā pieteicējai tika noteikta diagnoze „bronhiāla astma", kas neizprotamu iemeslu dēļ Inspekcijas atzinumā vispār nav vērtēta. Turklāt apgrūtināta elpošana minēta kā viena no pamatsūdzībām, līdz ar to katrs kartiņas ieraksts nozīmē arī apgrūtinātu elpošanu, proti, bronhiālo astmu.

[2.11] Pieteicējas rīcībā ir *I.G.* izrakstīti nosūtījumi, tāpēc nepamatots ir Inspekcijas secinājums, ka ārste pie speciālistiem pieteicēju nav nosūtījusi.

[2.12] Apstākli, ka pieteicēja bija darbnespējīga, apstiprina arī Inspekcijas 2011. gada 18. marta paziņojums Nr. 1.4-6/5487/2760, saskaņā ar kuru pieteicēja atzīta par cietušo administratīvā pārkāpuma lietā, kurā *I.G.* ir saukta pie administratīvās atbildības par pārkāpumiem darbnespējas dokumentēšanā, kā arī VSIA *„/Nosaukums/"* profesores *I.L.* slēdziens, kurā īpaši norādīts, ka pieteicējas gadījumā ir sevišķi svarīgi dokumentēt darbnespējas periodus, jo tas ir saistīts ar pieteicējas grūti diagnosticējamās slimības īpatnībām.

Inspekcija, piešķirot pieteicējai cietušās statusu, netieši atzinusi, ka runa ir par slimības periodu nepietiekamu dokumentēšanu, nevis „nepamatoti izsniegtām darbnespējas lapām". Pati Inspekcija atzinusi par tiesisku arī nākamo darbnespējas periodu, proti, no 2010. gada 6. oktobra līdz 2010. gada 29. novembrim, kas ir tiešs apstrīdētā darbnespējas perioda turpinājums, un no 2011. gada 7. marta līdz 2011. gada 18. maijam, kurā arī slimības gaita un diagnozes īpaši neatšķiras no apstrīdēta perioda.

[2.13] 2011. gada 8. martā pieteicējai ir noteikta diagnoze „miokloniska epilepsija", par kuras varbūtību jau 2003. gadā izteicies profesors *E.V.*, taču tikai 2011. gadā tā apstiprinājās.

[2.14] Inspekcija nedrīkstēja vadīties tikai no formāliem apsvērumiem, jo konstatēti iespējami pārkāpumi medicīniskās dokumentācijas noformēšanā nepadara pieteicēju par veselu un darbspējīgu.

[3] 2011. gada 4. aprīlī Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā saņemts Inspekcijas paskaidrojums par *A.D.* pieteikumu par Rīkojuma atcelšanu, kurā norādīts, ka Inspekcija pieteikumu neatzīst pilnā apmērā. Paskaidrojums pamatots ar turpmāk minētajiem apsvērumiem.

[3.1] Inspekcija administratīvā procesa gaitā iestādē izvērtēja visus pieteicējas iesniegtos iesniegumus un viedokļus, kuriem būtu jāsatur visi būtiskie uz lietu attiecināmie argumenti, un uz tiem sniedza savu vērtējumu, tādēļ pieteikumā norādītais apgalvojums, ka tika rupji pārkāptas pieteicējas tiesības piedalīties administratīvajā lietā, ir noraidāms kā nepamatots.

[3.2] Ar Atzinumu pieteicēja tika informēta par administratīvā pārkāpuma lietu, vienlaicīgi informējot, ka izsniegtās DNL pieteicējai laika posmā no 2008. gada 6. oktobra līdz 2010. gada 5. oktobrim, izņemot laika posmu no 2010. gada 12. februāra līdz 2010. gada 3. martam, ir anulējamas saskaņā ar MK noteikumu Nr. 152 12.2. un 12.^{1} punktu.

[3.3] Inspekcija gan pieteicējai, gan *I.G.* paskaidrojusi, ka konkrētajā gadījumā Atzinumam ir divējāda funkcija. Pirmkārt, tas ir administratīvā procesa starplēmums, ko ierosināja VSAA, otrkārt, Inspekcijas atzinums kalpo kā pierādījums lietās par ārstniecības personu saukšanu pie administratīvās atbildības. Līdz ar to ir jānošķir divi administratīvie procesi. Attiecībā uz MK noteikumu Nr. 152 12.2. apakšpunktā noteikto uzskatāms, ka Atzinums šajā gadījumā ir starplēmums, jo galīgo lēmumu par darbnespējas lapu anulēšanu pieņem ārstniecības iestādes vadītājs (*I.G.* 2011. gada 11. janvārī izdeva Rīkojumu par pieteicējai izsniegto DNL anulēšanu). Inspekcijas Atzinumam nav noslēguma rakstura, un tas pats par sevi nenodibina, negroza, neizbeidz vai nekonstatē tiesiskās attiecības. Līdz ar to Atzinumu atbilstoši tiesību normām nevar uzskatīt par administratīvo aktu, bet gan par starplēmumu. Saskaņā ar APL 1. panta trešās daļas 3. punktu starplēmums nav administratīvais akts.

[3.4] DNL izsniedz ārstniecības iestādes ārsts vai ārsta palīgs pēc personas personīgas apskates un izmeklēšanas, pieņemto lēmumu pamatojot medicīniskajā dokumentācijā. Medicīniskās dokumentācijas mērķis, ko aizpilda ārstniecības personas, citstarp ir nodrošināt dokumentālu pierādījumu pacienta ārstnieciskajam novērtējumam un ārstēšanas virzienam, kā arī izmaiņām viņa veselības stāvoklī. Medicīnisko ierakstu saturam jābūt pietiekami detalizētam un organizētam – lai palīdzētu tiesiski aizsargāt pacientu, ārstu, ārstniecības iestādi un prakses ārstu intereses, nodrošinātu ārstniecības iestādes, ārstējošo vai prakses ārstu atbildību par slimnieku.

[3.5] Gadījumos, ja DNL ir izdota nepamatoti, var veidoties situācija, ka personai tiek nepamatoti piešķirts slimības pabalsts. Ievērojot Valsts pārvaldes iekārtas likuma 6.pantā noteikto, ka valsts pārvalde ir organizēta vienotā hierarhiskā sistēmā, neviena iestāde vai pārvaldes amatpersona nevar atrasties ārpus šīs sistēmas un, pamatojoties uz minētā likuma 54.panta pirmo daļu, iestādes, kuras nav hierarhiskās attiecībās, sadarbojas, lai veiktu savas funkcijas un uzdevumus. Sadarbība starp valsts pārvaldes iestādēm var izpausties arī kā informācijas apmaiņa. Konkrētajā gadījumā Iestāde paziņoja VSAA informāciju, kas ir nepieciešama VSAA funkcijas – slimības pabalstu piešķiršanas, aprēķināšanas un izmaksas –

veikšanai. Inspekcijai kā MK noteikumu Nr. 152 uzraugošajai institūcijai ir tiesības arī ne tikai pēc iesniegumu saņemšanas, bet arī pēc savas iniciatīvas veikt pārbaudes ārstniecības iestādēs, lai kontrolētu MK noteikumos Nr.152 un citos Inspekcijai piekritīgajos normatīvajos aktos noteikto.

[4] 2011. gada 7. aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *I.G.* paskaidrojums par *A.D.* pieteikumu par Rīkojuma atcelšanu, kurā norādīti turpmāk minētie argumenti.

[4.1] Ievērojot Atzinumā norādīto un to, ka MK noteikumu Nr. 152 tiesību normas *I.G.* neparedz izvēles tiesības anulēt vai neanulēt DNL, bet konkrēti nosaka, ja saņemts Inspekcijas atzinums par DNL nepamatotu izsniegšanu, DNL ir anulējamas, *I.G.* pamatoti 2011. gada 11. janvārī izdevusi Rīkojumu par DNL anulēšanu.

[4.2] *I.G.* nepiekrīt Atzinumam. *I.G.* pieteicējai DNL izdevusi pareizi, ievērojot DNL izsniegšanai noteiktās prasības, tāpēc tās ir tiesiskas un nav anulējamas.

[4.3] Rīkojumam, ko pieteicēja apstrīdējusi un lūdz atcelt, ir pakārtota nozīme, jo tiesības saņemt slimības pabalstu pieteicējai liegtas sakarā ar Atzinumu un attiecīgu VSAA lēmumu, kas arī būtu apstrīdami kā nelabvēlīgi administratīvie akti.

[5] Ar VSAA Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļas 2010. gada 26. marta lēmumu Nr. 17008 „Par slimības pabalsta piešķiršanu" nolemts piešķirt *A.D.* slimības pabalstu no 2010. gada 28. janvāra līdz 2010. gada 3. martam Ls 5092,40 apmērā (*lietas 2. sējuma 15. lapa*).

Inspekcija ar 2010. gada 22. decembra vēstuli Nr. 4.3-1/14555/11143 „Par informācijas sniegšanu" informēja VSAA par to, ka laika periodā no 2008. gada 6. oktobra līdz 2010. gada 5. oktobrim (izņemot periodu no 2010. gada 12. februāra līdz 2010. gada 3. martam) *I.G.* pārejošu darbnespēju pieteicējai noteikusi nepamatoti (*lietas 1. sējuma 76. lapa*).

Pamatojoties uz šo informāciju, VSAA direktore 2011. gada 21. februārī izdeva lēmumu Nr. 09-5/2233 „Par VSAA Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļas 2010. gada 26. marta lēmumu Nr. 17008" (turpmāk arī – Lēmums), ar kuru nolemts: 1) atcelt VSAA Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļas 2010. gada 26. marta lēmumu Nr. 17008 „Par slimības pabalsta piešķiršanu"; 2) uzdot VSAA Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļai piešķirt un aprēķināt pieteicējai slimības pabalstu par darba nespējas periodu no 2010. gada 2. februāra līdz 2010. gada 3. martam; 3) uzdot VSAA Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļai aprēķināt nepamatoti izmaksātā slimības pabalsta summu un pieņemt lēmumu par slimības pabalsta pārmaksas atgūšanu, ņemot vērā Inspekcijas 2010. gada 22. decembra vēstulē sniegto informāciju (*lietas 2. sējuma 5.-7. lapa*).

[6] Administratīvajā rajona tiesā 2011. gada 24. martā saņemts *A.D.* pieteikums par Lēmuma atzīšanu par prettiesisku un atcelšanu, kas pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[6.1] Inspekcija sastādījusi administratīvā pārkāpuma protokolu par pārkāpumiem darbnespējas ekspertīzē un saukusi pie administratīvās atbildības *I.G*. Pieteicēja ir atzīta par cietušo šajā administratīvā pārkāpuma lietā, jo bija paļāvusies, ka reālie darbnespējas periodi tikuši pienācīgi dokumentēti.

[6.2] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Finanšu policija un Kontroles daļa nav konstatējušas pieteicējas darbībās noziedzīga nodarījuma sastāvu, nav arī konstatēti citi pārkāpumi, kas liecinātu, ka pieteicēja bijusi darbspējīga un būtu centusies izkrāpt no valsts naudu.

[6.3] Administratīvā lieta Inspekcijā tika uzsākta pēc pieteicējas, nevis VSAA iniciatīvas, jo pieteicēja pati bija griezusies valsts iestādēs ar mērķi pievērst valsts iestāžu uzmanību sociālās apdrošināšanas sistēmas nesamērīgumam.

[6.4] VSAA nebija tiesīga pieņemt Lēmumu uz tajā minētā pamata, jo saskaņā ar Noteikumu Nr. 152 12.2. apakšpunktu pamats DNL anulēšanai ir ģimenes ārsta rīkojums, nevis Inspekcijas atzinums.

[6.5] Pieteicēja regulāri un savlaicīgi informējusi VSAA par savām darbībām Inspekcijas administratīvās lietas ietvaros. Līdz ar to VSAA nevar atsaukties uz to, ka tai nebija zināms, ka pieteicēja bija apstrīdējusi Atzinumu kā starplēmumu, bet Rīkojumu kā gala lēmumu pārsūdzējusi tiesā, kā arī informējusi VSAA par to, ka pati *I.G.* ir iesniegusi sūdzības un iebildumus Inspekcijai un iesniegusi VSAA rīkojumu par sava iepriekš izdotā Rīkojuma darbības apturēšanu.

[6.6] VSAA nebija tiesīga pieņemt galīgo lēmumu savā iestādē, pamatojot to ar apstrīdētiem starplēmumiem, iekams nav pieņemts galīgais nolēmums tiesvedībā, kas ierosināts pēc pieteicējas pieteikuma par Rīkojuma atcelšanu.

[7] 2011. gada 13. aprīlī tiesā saņemts VSAA paskaidrojums par *A.D.* pieteikumu par Lēmuma atcelšanu, kurā norādīts turpmāk minētais.

[7.1] Laika periodā no 2008. gada 6. oktobra līdz 2009. gada 30. martam un no 2009. gada 6. aprīļa līdz 2009. gada 5. oktobrim, kad pieteicējai bija noteikta pārejoša darbnespēja un izsniegtas DNL, viņa guvusi arī ienākumus kā pašnodarbinātā persona. VSAA pieprasījusi papildu informāciju Inspekcijai un VID Finanšu policijas pārvaldei, vai ir pamatots pieteicējas uzrādītais ienākumu aprēķins VID iesniegtajos ziņojumos par pašnodarbinātā valsts sociālās apdrošināšanas obligātajām iemaksām par 2008. gada 4. ceturksni un 2009. gada 1. un 2. ceturksni.

VID Nodokļu kontroles pārvalde 2010. gada 14. decembra atbildē apliecinājusi, ka pieteicējas saimnieciskajā darbībā gūtais ienākums 2008. gadā ir Ls 613,28 (autoratlīdzība un honorāri) un 2009. gadā – Ls 47,26. Savukārt obligātās iemaksas pieteicēja veikusi 2008. gadā no summas Ls 14 430 un 2009. gadā no summas Ls 5168,53.

[7.2] 2010. gada 22. decembrī Inspekcija informējusi VSAA, ka pieteicējai laika periodā no 2008. gada 6. oktobra līdz 2010. gada 5. oktobrim (izņemot periodu no 2010. gada 12. februāra līdz 2010. gada 3. martam) darba nespēja noteikta nepamatoti un ka attiecīgās DNL ir anulējamas. 2011. gada 20. janvārī VSAA saņēmusi Rīkojumu. Tas nozīmē, ka

slimības pabalsts par darba nespējas periodiem no 2008. gada 20. oktobra līdz 2009. gada 30. martam, no 2009. gada 16. aprīļa līdz 2009. gada 17. aprīlim un par darba nespējas perioda daļu no 2010. gada 28. janvāra līdz 2010. gada 11. februārim piešķirts un izmaksāts nepamatoti. Ņemot vērā Veselības inspekcijas sniegto informāciju, pieteicējai no 2010. gada 12. februāra, t.i., no pamatoti noteiktās darba nespējas perioda pirmās dienas, bija jāiesniedz DNL A par pirmajām 10 darba dienām, tātad arī par šīm 10 dienām (t.i., no 2010. gada 12. februāra līdz 2010. gada 21. februārim) slimības pabalsts ir piešķirts nepamatoti.

[8] Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2011. gada 8. marta lēmumu pieņemts *A.D.* pieteikums par Rīkojuma atcelšanu un ierosināta administratīvā lieta Nr. A420454211. Atbildētājas – Latvijas Republikas – pusē pieaicinātas iestādes: ģimenes ārste *I.G.* un Inspekcija.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneses 2011. gada 31. marta lēmumu pieņemts *A.D.* pieteikums par Lēmuma atcelšanu un ierosināta administratīvā lieta Nr. A420475211. Atbildētājas – Latvijas Republikas – pusē pieaicināta iestāde – VSAA.

Ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2012. gada 9. oktobra lēmumu minētās administratīvās lietas apvienotas vienā tiesvedībā, nosakot apvienotajai lietai numuru A420454211.

[9] Tiesas sēdē pieteicēja uzturēja prasījumus, pamatojoties uz pieteikumos un papildinājumā minētajiem apsvērumiem.

I.G. atzina pieteicējas prasījumu par Rīkojuma atcelšanu, motivējot ar to, ka viņa nav piekritusi Atzinumam, bet izdevusi Rīkojumu atbilstoši normatīvajos aktos paredzētajam pienākumam. Paskaidroja, ka bija rīkojusies pareizi, izsniedzot pieteicējai DNL, bet viņai izteiktie Inspekcijas pārmetumi par medicīnisko ierakstu kvalitāti nav pamatoti.

Inspekcijas pārstāves neatzina pieteicējas prasījumu par Rīkojuma atcelšanu, pamatojoties uz Atzinumā paustajiem secinājumiem un Inspekcijas paskaidrojumā norādītajiem argumentiem.

VSAA pārstāve neatzina pieteicējas prasījumu par Lēmuma atcelšanu, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumā norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

[10] Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus un izvērtējusi pierādījumus to kopsakarībā, atzīst, ka pieteikums par Rīkojuma atcelšanu nav pamatots un ir noraidāms, savukārt pieteikums par Lēmuma atcelšanu ir apmierināms.

[11] Tiesa lietā konstatē šādus faktiskos apstākļus, kas attiecināmi uz Rīkojuma izdošanu.

[11.1] *I.G.* izsniedza pieteicējai šādas DNL.

[11.1.1] 2008. gada 6. oktobrī tika izsniegta DNL A Nr. 202 (*lietas 1. sējuma 115. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2008. gada 6. oktobra līdz 19. oktobrim. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2008. gada 20. oktobra.

[11.1.2] 2008. gada 20. oktobrī tika izsniegta DNL B Nr. 201 – DNL A Nr. 202 turpinājums (*lietas 1. sējuma 248. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2008. gada 20. oktobra līdz 30. oktobrim, no 30. oktobra līdz 19. novembrim, no 20. novembra līdz 9. decembrim. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2008. gada 10. decembra.

[11.1.3] 2008. gada 9. decembrī tika izsniegta DNL B Nr. 232 – DNL B Nr. 201 turpinājums (*lietas 1. sējuma 116. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2008. gada 10. decembra līdz 2009. gada 26. janvārim. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2008. gada 27. janvāra.

[11.1.4] 2009. gada 26. janvārī tika izsniegta DNL B Nr. 10 – DNL B Nr. 232 turpinājums (*lietas 1. sējuma 117. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2009. gada 27. janvāra līdz 30. martam.

[11.1.5] 2009. gada 6. aprīlī tika izsniegta DNL A Nr. 79 (*lietas 1. sējuma 115. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2008. gada 6. aprīļa līdz 15. aprīlim. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2009. gada 16. aprīļa.

[11.1.6] 2009. gada 16. aprīlī tika izsniegta DNL B Nr. 77 – DNL A Nr. 79 turpinājums (*lietas 1. sējuma 118. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2009. gada 16. aprīļa līdz 27. maijam. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2009. gada 28. maija.

[11.1.7] 2009. gada 27. maijā tika izsniegta DNL B Nr. 108 – DNL B Nr. 77 turpinājums (*lietas 1. sējuma 119. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2009. gada 28. maija līdz 30. jūnijam, no 1. jūlija līdz 30. jūlijam, no 31. jūlija līdz 26. augustam. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2009. gada 27. augusta.

[11.1.8] 2009. gada 26. augustā tika izsniegta DNL B Nr. 154 – DNL B Nr. 108 turpinājums (*lietas 1. sējuma 120. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2009. gada 27. augusta līdz 24. septembrim, no 25. septembra līdz 5. oktobrim.

[11.1.9] 2009. gada 13. oktobrī tika izsniegta DNL A Nr. 178 (*lietas 1. sējuma 114. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2009. gada 13. oktobra līdz 22. oktobrim. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2009. gada 23. oktobra.

[11.1.10] 2009. gada 22. oktobrī tika izsniegta DNL B Nr. 181 – DNL A Nr. 178 turpinājums (*lietas 1. sējuma 121. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2009. gada 23. oktobra līdz 30. novembrim, no 1. līdz 15. decembrim, no 2009. gada 16. decembra līdz 2010. gada 12. janvārim.

[11.1.11] 2010. gada 18. janvārī tika izsniegta DNL A Nr. 4 (*lietas 1. sējuma 246. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2010. gada 18. janvāra līdz 27. janvārim. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2010. gada 28. janvāra.

[11.1.12] 2010. gada 28. janvārī tika izsniegta DNL B Nr. 230 – DNL A Nr. 4 turpinājums (*lietas 1. sējuma 122. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2010. gada 28. janvāra līdz 3. martam. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2010. gada 4. marta.

[11.1.13] 2010. gada 3. martā tika izsniegta DNL B Nr. 11 – DNL B Nr. 230 turpinājums (*lietas 1. sējuma 7. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2010. gada 4. marta līdz 29. aprīlim. Izdarīta atzīme sadaļā „Par nosūtīšanu pie ārsta speciālista un uz VDEĀK": „neirologa *N.E.* konsultācija 12.02.2012." Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2010. gada 30. aprīļa.

[11.1.14] 2010. gada 29. aprīlī tika izsniegta DNL B Nr. 34 – DNL B Nr. 11 turpinājums (*lietas 1. sējuma 8. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2010. gada 30. aprīļa līdz 7. jūlijam, no 8. jūlija līdz 17. jūlijam. Izdarīta atzīme sadaļā „Par nosūtīšanu pie ārsta speciālista un uz VDEĀK": „atkārtotas VDEĀK konsultācijas".

[11.1.15] 2010. gada 23. augustā tika izsniegta DNL A Nr. 109 (*lietas 1. sējuma 9. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2010. gada 23. augusta līdz 1. septembrim. Izdarīta atzīme, ka darbnespēja turpinās no 2010. gada 2. septembra.

[11.1.16] 2010. gada 2. septembrī tika izsniegta DNL B Nr. 111 – DNL A Nr. 109 turpinājums (*lietas 1. sējuma 10. lapa*). Sadaļā „Pārejošas darbnespējas cēlonis" norādīts: „cits cēlonis". Atbrīvošana no darba noteikta no 2010. gada 2. līdz 16. septembrim, no 17. septembra līdz 5. oktobrim un no 6. līdz 25. oktobrim.

[11.2] Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļas vadītāja savā 2010. gada 13. oktobra vēstulē Nr. 21/NA/1148 „Par darbnespējas lapām B" lūdza Veselības inspekcijas Kontroles pārvaldi izvērtēt pieteicējai izsniegto darbnespējas lapu tiesiskumu (*lietas 1. sējuma 113. lapa*).

[11.3] Pamatojoties uz šā sprieduma iepriekšējā apakšpunktā minēto pieprasījumu Veselības inspekcija laika periodā no 2010. gada 13. oktobra līdz 2010. gada 21. decembrim veica ekspertīzi, un ar Veselības inspekcijas 2010. gada 21. decembra atzinumu Nr. 14555/883/4.3-1 „Par *A.D.* izsniegto darbnespējas lapu tiesiskumu" konstatēts, ka šā sprieduma 11.1.1. – 11.1.16. apakšpunktā minētās darbnespējas lapas pieteicējai izsniegtas nepamatoti (*lietas 1. sējuma 77.-102. lapa*).

[11.4] Veselības inspekcijas Kontroles pārvalde ar 2010. gada 22. decembra vēstuli Nr. 4.3-1/14555/11144 informējusi *I.G.* par to, ka pieteicējai izsniegtās šā sprieduma 11.1.1. – 11.1.16. apakšpunktā minētās darbnespējas lapas ir anulējamas (*lietas 1.sējuma 64.-69. lapa*).

[11.5] Ar *I.G.* 2011. gada 11. janvāra rīkojumu tika anulētas pieteicējai izsniegtās šā sprieduma 11.1.1. – 11.1.16. apakšpunktā minētās darbnespējas lapas (*lietas 1.sējuma 55. lapa*).

[11.6] No lietas materiāliem arī izriet un lietā nav strīda par to, ka pieteicējai tikusi noteikta 2. grupas invaliditāte no 2008. gada 4. jūlija līdz 2013. gada 3. jūlijam ar šādu diagnozi: pamatdiagnoze – mugurkaula spondiloze ar sāpju sindromu, ģeneralizētiem krampjiem, krūšu jostas daļas 2. pakāpes skolioze pa kreisi, L_{1-2} laterofleksija ar periodisku locītavu funkcionālu bloku; sarežģījumi – sekas pēc L_{1-2} traumatiska bojājuma 2000. gadā, radikulopātija labajā pusē; blakusdiagnoze – jostas rozes infekcijas paasinājums, mugurkaula artērijas sindroms (*sk. lietas 1. sējuma 71. lapu*). Nosūtījumu uz VDEĀK invaliditātes grupas noteikšanai pieteicējai izrakstījusi *I.G.* 2008. gada 16. jūnijā (*lietas 1. sējuma 214. lapa*).

[12] Pieteicēja pieteikumā norādījusi, ka uzskata Atzinumu par administratīvo aktu un ka Inspekcija nepamatoti nav vērtējusi viņas apstrīdēšanas iesniegumu par Atzinumu. Šajā sakarā tiesa norāda turpmāk minēto.

Ne APL 67. pantā, kas nosaka administratīvā akta formu un sastāvdaļas, ne arī citās APL normās nav noteikts, ka administratīvajam aktam obligāti ir jāsastāv no viena dokumenta. Tiesas ieskatā nav būtiski, cik dokumenti veido administratīvo aktu (tā pamatojumu). Būtiski ir, lai būtu objektīvi saprotams, ka iestāde konkrētu dokumentu uzskata par administratīvā akta sastāvdaļu, un lai iestāde šo dokumentu būtu paziņojusi (izsniegusi, nosūtījusi) adresātam, ja šis dokuments jau iepriekš nav bijis adresāta rīcībā.

Saskaņā ar MK noteikumu Nr. 152 12.2. apakšpunktu DNL anulē tās ārstniecības iestādes vadītājs, kurā izsniegta darbnespējas lapa, – ja saņemts Veselības inspekcijas atzinums par darbnespējas lapas nepamatotu izsniegšanu. Šādā gadījumā ārstniecības iestādes vadītājs 14 dienu laikā izdod rīkojumu par attiecīgās darbnespējas lapas anulēšanu

Tādējādi tiesību normā ir tieši noteikts, ka attiecīgajā gadījumā administratīvais akts sastāv no diviem dokumentiem: ārstniecības iestādes vadītāja rīkojuma un Inspekcijas atzinuma. Līdz ar to tiesa konstatē, ka izskatāmajā lietā pārsūdzētais administratīvais akts sastāv no Rīkojuma un Atzinuma. Līdz ar to konkrētajā lietā Atzinuma tiesiskums tiks pārbaudīts sasaistē ar Rīkojumu.

[13] Ārstniecības likuma 53. pants noteic, ka personas pārejošu darbnespēju konstatē ārsts vai ārsta palīgs. Pārejošu darbnespēju apliecinošo dokumentu izsniegšanas kārtību nosaka Ministru kabinets.

Uz šīs normas pamata izdoto Noteikumu Nr. 152 1. punkts paredz, ka šie noteikumi nosaka kārtību, kādā tiek apliecināta personas pārejoša darbnespēja, un attiecīgo dokumentu izsniegšanas kārtību.

Saskaņā ar Noteikumu Nr. 152 3.1. apakšpunktu DNL izsniedz sakarā ar slimību vai traumu, kas saistīta ar darbspēju zaudēšanu.

Atbilstoši Noteikumu Nr. 152 10. punktam DNL izsniedz ārstniecības iestādes ārsts vai ārsta palīgs pēc personas personīgas apskates un izmeklēšanas, pieņemto lēmumu pamatojot medicīniskajā dokumentācijā.

Noteikumu Nr. 152 12.2. apakšpunkts noteic, ka DNL var anulēt, izdarot par to atzīmi DNL reģistrācijas žurnālā tās ārstniecības iestādes vadītājs, kurā izsniegta DNL, – izdodot attiecīgu rīkojumu, ja saņemts Veselības inspekcijas atzinums, ka DNL izsniegta nepamatoti.

Saskaņā ar Noteikumu Nr. 152 17. punktu, ja ārsts konstatē, ka ir noticis ārstēšanas režīma pārkāpums, tiek izdarīta attiecīga atzīme DNL A un DNL B ailē „Atzīmes par ārsta noteiktā režīma pārkāpšanu" un norādīts datums, kad noticis pārkāpums.

[14] No minēto normu kopsakara (sistēmiskā iztulkojuma), pirmkārt, konstatējams, ka DNL ārsts vai ārsta palīgs personai izsniedz, ja ārsts, veicot personas personīgo apskati un izmeklēšanu, konstatē ar darbspēju zaudēšanu saistītu slimību vai traumu, ko attiecīgi pamato medicīniskajā dokumentācijā. Izņēmumi šim principam tiesību normās nav paredzēti.

Tādējādi tikai gadījumā, ja DNL izsniegta, ievērojot visus iepriekšminētos nosacījumus, ir pamats atzīt, ka DNL izsniegta pamatoti. Savukārt, ja kaut viens no DNL izsniegšanas nosacījumiem neizpildās, tās izsniegšanu nevar atzīt par pamatotu.

Otrkārt, no iepriekšminētā tiesiskā regulējuma izriet, ka DNL izsniegšanas pamatotības izvērtēšanu veic Inspekcija, kuras atzinums, ka DNL izsniegta nepamatoti, ir pamats ārstniecības iestādes vadītājam izdot rīkojumu par DNL anulēšanu.

Ņemot vērā šajā punktā norādīto, tiesai ir jāizvērtē, vai Atzinums, konstatējot, ka pieteicējai DNL izsniegtas nepamatoti, izriet no lietas faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem un vai tādējādi Rīkojums par DNL anulēšanu, atsaucoties uz Atzinumu, ir tiesisks un pamatots.

[15] Pieteicēja norādījusi, ka, anulējot viņai izsniegtās DNL, tiek ierobežotas viņas kā invalīdes tiesības strādāt, kā arī tiek liegta iespēja oficiāli dokumentēt darbnespējas periodus, kas tiek ņemti vērā, atkārtoti skatot invaliditātes statusa noteikšanu.

Tiesa šādus pieteicējas argumentus neuzskata par attiecināmiem uz strīda izšķiršanu pēc būtības. Saskaņā ar likuma „Par valsts pensijām" 14. panta pirmo daļu apdrošinātajām personām ar apdrošināšanas stāžu, kas nav mazāks par trim gadiem, ja tās atzītas par invalīdiem, ir tiesības uz invaliditātes pensiju pirms šā likuma 11. pantā noteiktā vecuma sasniegšanas saskaņā ar šo likumu. Invaliditātes pensijas saņemšana neizslēdz personas ar invaliditāti nodarbinātību un iesaistīšanos darba tirgū, un pieteicējai DNL izsniegšanas brīdī spēkā esošā likuma „Par invalīdu medicīnisko un sociālo aizsardzību" 13. pants paredzēja valsts nodrošinātu palīdzību nodarbinātības jautājumos. Savukārt saskaņā ar Invaliditātes likuma, kas ir spēkā no 2011. gada 1. janvāra, 10. panta piekto daļu personai ar prognozējamu invaliditāti un personai ar invaliditāti pat ir pienākums atbilstoši likumam „Par sociālo drošību" piedalīties individuālā rehabilitācijas plāna izstrādē un plānā paredzēto pasākumu īstenošanas gaitā un citstarp aktīvi iesaistīties nodarbinātību veicinošos pasākumos. Šajā sakarā tiesa uzsver, ka personas ar invaliditāti iesaistīšanās darba tirgū var notikt, vispirms jau

pašai personai izvērtējot savas spējas veikt attiecīgos darba pienākumus, ņemot vērā tā specifiku un apjomus.

Tiesa konkrētā strīda izšķiršanai uzskata par būtisku tikai to, vai DNL izsniegšana pieteicējai bijusi pamatota, tas ir, vai, izsniedzot DNL, ir tikuši ievēroti noteiktie priekšraksti, savukārt strīda izšķiršanai nav nozīmes apstāklim, kādā veidā DNL izsniegšana vai anulēšana ietekmētu pieteicējas tiesības uz sociālo garantiju realizāciju un vai valsts noteiktais sociālo garantiju apjoms personām ar invaliditāti ir pietiekams.

Tiesa īpaši vēlas uzsvērt arī to, ka, vērtējot DNL izsniegšanas pamatotību, tiesa nevar vērtēt to, vai pieteicējas veselības stāvoklis bija atbilstošs DNL izsniegšanas kritērijiem. Tiesa, kā jau iepriekš tika norādīts, vērtēs tikai to, vai DNL izsniegšana notikusi pamatoti, ievērojot atbilstošos nosacījumus.

[16] Tiesa, iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Atzinumā ietvertajiem secinājumiem, atzīst, ka 2008. gada 6. oktobrī pieteicējai DNL A Nr. 202, nosakot atbrīvošanu no darba no 2008. gada 6. oktobra līdz 2008. gada 19. oktobrim, tika izsniegta bez objektīva pamatojuma.

Pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē ģimenes ārste *I.G.* 2008. gada 6. oktobrī izdarījusi šādus ierakstus: „Sūdzības par biežākām lēkmēm. Pašsajūta slikta. Vēlas DNL. Objektīvi: Žāva mierīga. Plaušās elpošana vezikulāra, trokšņu nav. Sirdsdarbība ritmiska. [..] Diagnoze: *Id*. [identiska iepriekš noteiktajai]. [..].”

Tiesa konstatē, ka medicīniskajā dokumentācijā iztrūkst pamatojuma lēmumam izsniegt DNL, jo nav atspoguļots, kā tieši biežākas lēkmes izpaudušās, kad tās kļuvušas biežākas, kāds bijis to raksturs, biežums un intensitāte. Tiesas ieskatā pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē 2008. gada 6. oktobrī izdarītie ieraksti nav pietiekami detalizēti un precīzi neatspoguļo pieteicējas slimības gaitu un veselības stāvokļa izmaiņas.

Tiesas ieskatā izskatāmās lietas apstākļos ārstniecības personai bija jāņem vērā pieteicējai noteiktā invaliditāte, kas pati par sevi apliecina pieteicējas fizisko un darbaspēju ierobežojumu. Tādējādi, nosakot pieteicējai atbrīvošanu no darba, darbaspējām bija jābūt vēl zemākā līmenī par to, ko pieļautu attiecīgās invaliditātes pakāpes darbaspēju zudums.

No pieteicējas medicīniskās dokumentācijas tiesa konstatē, ka pieteicējai darbnespējas noteikšana ir saistīta ar iepriekš diagnosticētu saslimšanu. Tiesai nerodas pārliecība, ka 2008. gada 6. oktobrī *I.G.* pieteicējai būtu konstatējusi ievērojamu veselības stāvokļa pasliktināšanos, kas būtiski samazinātu pieteicējas darbaspējas attiecībā pret to darbaspēju līmeni, ko pieļautu viņai noteiktā invaliditāte.

No pieteicējas medicīniskās dokumentācijas tiesa arī nekonstatē pamatojumu attiecīgā darbnespējas perioda noteikšanai. Tiesas ieskatā darbnespējas ilgumam jābūt atbilstošam prognozējamai slimības gaitai un iespējamiem veselības stāvokļa uzlabojumiem. Tiesa konstatē, ka pieteicējai darbnespēja noteikta no pirmdienas, 2008. gada 6. oktobra, līdz svētdienai, 2008. gada 20. oktobrim, un tā ilgusi divas nedēļas jeb 14 kalendārās dienas. Medicīniskajā dokumentācijā nav atrodams pamatojums, kāpēc noteikts tieši šāds darbnespējas ilgums.

[17] Tiesa, iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Atzinumā ietvertajiem secinājumiem, atzīst, ka 2008. gada 20. oktobrī pieteicējai DNL B Nr. 201, turpinot atbrīvošanu no darba no 2008. gada 20. oktobra līdz 30. oktobrim, tika izsniegta bez objektīva pamatojuma.

No ierakstiem pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē 2008. gada 20. oktobrī tiesa konstatē, ka pieteicējas sūdzības bijušas identiskas iepriekšējām, diagnoze noteikta identiska iepriekšējai.

Tiesas ieskatā medicīniskajā dokumentācijā iztrūkst pamatojuma lēmumam izsniegt DNL, jo nav atspoguļota slimības gaita, no ieraksta medicīniskajā kartē nav saprotams, vai pacientei lēkmes, par kuru biežuma pastiprināšanos viņa sūdzējās iepriekšējā vizītē – 2008. gada 6. oktobrī, ir kļuvušas vēl biežākas, vai ir notikušas citas izmaiņas slimības gaitā u.tml. Tiesas ieskatā pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē 2008. gada 6. oktobrī izdarītajiem ierakstiem ir formāls raksturs, un tie neatspoguļo pieteicējas slimības gaitu un veselības stāvokļa izmaiņas.

[18] Tiesa, iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Iestādes atzinumā ietvertajiem secinājumiem, atzīst, ka 2008. gada 30. oktobrī pieteicējai DNL B Nr. 201, turpinot atbrīvošanu no darba no 2008. gada 31. oktobra līdz 19. novembrim, tika izsniegta bez objektīva pamatojuma. Tiesa izdara šādu secinājumu līdzīgu apsvērumu dēļ, kādi norādīti šā sprieduma 16. un 17. punktā. Arī no 2008. gada 30. oktobra ierakstiem pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē tiesa konstatē, ka pieteicējas sūdzības bijušas identiskas iepriekšējām, slimības gaita nav atspoguļota.

[19] 2012. gada 20. martā notikušajā tiesas sēdē *I.G.* paskaidroja, ka ģimenes ārsta ambulatorais darbs ir 15 minūtes vienam pacientam, kuru laikā pacients ir jāuzklausa, jāizmeklē, un tas ir jāieraksta ambulatorajā kartiņā. Parasti šajā laikā iekļauties nav iespējams, tāpēc *I.G.* ambulatorās kartiņas rakstījusi pēc pieņemšanas beigām, savukārt, rakstot 20 līdz 30 kartiņām pēc kārtas, nav iespējams objektīvi atspoguļot visu to, par ko bija runāts ar pacientu un kādi izmeklējumi tikuši veikti. *I.G.* norādīja, ka nekādā gadījumā nebūtu personai izrakstījusi DNL, ja nebūtu pārliecināta par tās darba nespēju konkrētajā brīdī.

Šajā sakarā tiesa norāda, ka nepiekrīt *I.G.* paustajam viedoklim. Tiesas ieskatā ārstniecības personai, tostarp ģimenes ārstam, ir jāplāno savs darbs tādējādi, lai neciestu tā kvalitāte. Tiesa uzskata, ka ierakstu veikšana medicīniskajā dokumentācijā ir ārstniecības procesa sastāvdaļa un kā tādai tai ir pievēršama ne mazāka vērība kā citām darbībām, kas tiek veiktas, sniedzot veselības aprūpes pakalpojumus. Ministru kabineta 2006. gada 4. aprīļa noteikumu Nr. 265 „Medicīnisko dokumentu lietvedības kārtība" 25. punkts nosaka šādus kvalitātes kritērijus medicīniskajiem ierakstiem – tiem jābūt patiesiem, pilnīgiem, skaidri salasāmiem un bez labojumiem.

Ja ārstniecības persona pati atzīst, ka viena pacienta pieņemšanai atvēlētais laiks ir par īsu, lai veiktu visas nepieciešamās darbības, tad vispirms jau pašas ārstniecības personas

pienākums ir mēģināt risināt šāda veida problēmas. Iespējams, konkrētā situācija parāda arī sistēmisku problēmu medicīnas nozarē, jo ir vispārzināms fakts, ka ģimenes ārsta atalgojums ir lielā mērā atkarīgs no reģistrēto pacientu skaita un no apmeklējumu skaita (*skat., piemēram, Dzērve L. Lūdzu, lūdzu, ārstējiet mūs! Vismaz kāds. // Diena, 2007. gada 18. jūlijs, pieejams arī interneta vietnē* http://news.lv/Diena/2012/07/18/Ludzu-ludzu-arstejiet-mus!-Vismaz-kads, *skatīts 2012.gada 14.decembrī*), līdz ar to ģimenes ārsts ir tieši ieinteresēts gan pēc iespējas lielākā reģistrēto pacientu, gan apmeklējumu skaitā, un, pienācīgi neizvērtējot savas spējas apkalpot noteiktu pacientu skaitu, šā iemesla dēļ var ciest ne vien medicīnisko ierakstu, bet arī sniegto veselības aprūpes pakalpojumu kvalitāte. Tiesa norāda arī, ka saskaņā ar Ministru kabineta 2006. gada 19. decembra noteikumu Nr. 1046 „Veselības aprūpes organizēšanas un finansēšanas kārtība" 23.2. apakšpunktu ģimenes ārsts var nepiekrist personas reģistrācijai savu pacientu sarakstā, ja ģimenes ārsta pacientu sarakstā jau ir 2000 reģistrētu pacientu vai 900 bērnu, izņemot jau reģistrēta pacienta pirmās pakāpes lejupējos radiniekus vai laulāto un ģimenes ārsta darbības pamatteritorijā dzīvojošas personas. No minētās tiesību normas secināms, ka, kaut arī nav aizliegta lielāka pacientu skaita reģistrācija, rekomendējamais reģistrēto pacientu skaits vienam ģimenes ārstam ir 2000 cilvēku.

Tiesai nav zināms *I.G.* reģistrēto pacientu skaits, kā arī apmeklējumu skaits, un izskatāmās lietas ietvaros tam arī nav nozīmes, tomēr tiesa uzskata par nepieciešamu atkārtoti uzsvērt, ka ģimenes ārstam sava profesionālā darbība ir jāplāno tādējādi, lai tiktu nodrošināta sniegto veselības aprūpes pakalpojumu maksimāla kvalitāte, tostarp arī lai tiktu veikti pienācīgi ieraksti pacientu medicīniskajā dokumentācijā, ievērojot iepriekš minētos medicīnisko ierakstu kvalitātes kritērijus.

[20] Tiesa, iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Atzinumā ietvertajiem secinājumiem, atzīst, ka 2008. gada 19. novembrī pieteicējai DNL B Nr. 201, turpinot atbrīvošanu no darba no 2008. gada 20. novembra līdz 9. decembrim, tika izsniegta bez objektīva pamatojuma. Tiesa izdara šādu secinājumu līdzīgu apsvērumu dēļ, kādi norādīti šā sprieduma 16. un 17. punktā. Arī no 2008. gada 19. novembra ierakstiem pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē tiesa konstatē, ka pieteicējas sūdzības bijušas identiskas iepriekšējām, slimības gaita nav atspoguļota.

Turklāt tiesa konstatē, ka *I.G.*, turpinot pieteicējas atbrīvošanu no darba no 2008. gada 20. novembra līdz 9. decembrim, nav ievērojusi MK noteikumu Nr. 152 21.[1] punktu, kas noteic, ja darbnespēja ilgst 45 dienas un ārstējošais ārsts vai ārsta palīgs šajā periodā nav konsultējies ar citu ārstu, ārstējošajam ārstam vai ārsta palīgam ir pienākums nosūtīt darbnespējīgo personu pie cita ārsta, ņemot vērā personai diagnosticēto saslimšanu. Attiecīgais ārsts 30 dienu laikā izvērtē, vai darbnespēja ir jāturpina vai jāpārtrauc, un ārstējošais ārsts vai ārsta palīgs minētā ārsta lēmumu norāda darbnespējas lapā.

Tiesa konstatē, ka pieteicējai 2008. gada 6. oktobrī noteiktā darbnespēja ilgusi 45 dienas, sākot no 2008. gada 20. novembra, līdz ar to secināms, ka *I.G.* bija pienākums konsultēties ar citu ārstu vai nosūtīt pieteicēju pie cita ārsta, ņemot vērā personai diagnosticēto saslimšanu.

[21] Tiesa, iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Atzinumā ietvertajiem secinājumiem, atzīst, ka 2008. gada 9. decembrī pieteicējai DNL B Nr. 232, turpinot atbrīvošanu no darba no 2008. gada 10. decembra līdz 2009. gada 26. janvārim, kā arī DNL B Nr. 10, turpinot atbrīvošanu no darba no 2009. gada 27. janvāra līdz 30. martam, tika izsniegtas bez objektīva pamatojuma. Tiesa izdara šādu secinājumu līdzīgu apsvērumu dēļ, kādi norādīti šā sprieduma 16., 17. un 20. punktā. Arī no 2008. gada 9. decembra un 23. decembra, 2009. gada 19. janvāra, 26. janvāra, 12. februāra, 26. februāra un 16. marta ierakstiem pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē tiesa konstatē, ka pieteicējas sūdzības bijušas identiskas iepriekšējām, slimības gaita nav atspoguļota, nav izdarīts ieraksts par nosūtīšanu pie cita ārsta, pacienta darbnespējai ilgstot 45 dienas un vairāk.

[22] Tiesa, iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Atzinumā ietvertajiem secinājumiem, atzīst, ka 2009. gada 6. aprīlī pieteicējai DNL A Nr. 79, nosakot atbrīvošanu no darba no 2009. gada 6. aprīļa līdz 15. aprīlim, tika izsniegta bez objektīva pamatojuma. Tiesa izdara šādu secinājumu līdzīgu apsvērumu dēļ, kādi norādīti šā sprieduma 16. un 17. punktā. Arī no 2009. gada 6. aprīļa ierakstiem pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē tiesa konstatē, ka pieteicējas sūdzības bijušas identiskas iepriekšējām, slimības gaita nav atspoguļota. No 2009. gada 6. aprīļa ierakstiem konstatējams, ka pieteicēja sūdzējusies par pasliktinājumu („Mēģināja strādāt, bet veselības stāvoklis pasliktinājies. Divas dienas nespēja piecelties no gultas. (..)”), kam nav sniegts objektīvs izvērtējums. No minētā ieraksta arī nav skaidrs, vai pieteicējai bijušas tikai grūtības piecelties no gultas, vai arī paasinājums bijis tāds, ka viņa bijusi spiesta šīs divas dienas pavadīt gultā, un ar kādiem tieši simptomiem un intensitāti izpaudies šis paasinājums.

Iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Atzinumā ietvertajiem secinājumiem, tiesa nonāk pie tādiem pašiem secinājumiem kā iepriekš arī attiecībā uz pieteicējai izsniegtajām DNL B Nr. 77 – DNL A Nr. 79 turpinājumu, nosakot atbrīvošanu no darba no 2009. gada 16. aprīļa līdz 27. maijam, DNL B Nr. 108, nosakot atbrīvošanu no darba no 2009. gada 28. maija līdz 30. jūnijam, no 1. līdz 30. jūlijam, no 31. jūlija līdz 26. augustam, DNL B Nr. 108, nosakot atbrīvošanu no darba no 2009. gada 28. maija līdz 30. jūnijam, no 1. līdz 30. jūlijam un no 31. jūlija līdz 26. augustam, un DNL B Nr. 154, nosakot atbrīvošanu no darba no 2009. gada 27. augusta līdz 24. septembrim un no 25. septembra līdz 5. oktobrim. Tiesa atzīst, ka DNL B Nr.77, Nr.108 un Nr.154 izsniegtas bez objektīva pamatojuma.

[23] Tiesa, iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Atzinumā ietvertajiem secinājumiem, atzīst, ka 2009. gada 13. oktobrī DNL A Nr. 178, nosakot pieteicējai atbrīvošanu no darba no 2009. gada 13. līdz 22. oktobrim, tika izsniegta bez objektīva pamatojuma. Tiesa konstatē, ka 2009. gada 13. oktobra ierakstā pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē ir norādīts: „[Paciente] vēlas atvērt DNL (..)”. Tiesa neredz pamatojumu medicīniskajā dokumentācijā norādīt pacienta subjektīvo vēlēšanos vai

nevēlēšanos attiecībā uz DNL izsniegšanu, vēl jo vairāk tiesas ieskatā nav pieļaujams ņemt vērā šādas gribas izteikumu, jo DNL izsniegšanai ir jānotiek, tikai konstatējot attiecīgu veselības stāvokli. No 2009. gada 13. oktobra ierakstiem pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē ir konstatējams, ka pieteicēja sūdzējusies arī par regulāriem krampjiem, stipru nespēku, ātru iestājošos nogurumu. Tiesa piekrīt Inspekcijas viedoklim, ka nav konstatējams būtisks slimības paasinājums vai būtu konstatētas citas būtiskas izmaiņas slimības gaitā, vai būtu konstatētas kādas citas saslimšanas.

Arī attiecībā uz pieteicējai izsniegto DNL B Nr. 181 – DNL A Nr. 178 turpinājumu, nosakot atbrīvošanu no darba no 2009. gada 23. oktobra līdz 30. novembrim, no 1. līdz 15. decembrim, no 2009. gada 16. decembra līdz 2010. gada 12. janvārim, tiesa nonāk pie tādiem pašiem secinājumiem, kas norādīti šā sprieduma 16. un 17. punktā, un atzīst, ka pieteicējai DNL B Nr. 181 izsniegta nepamatoti.

[24] Tiesa, iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Atzinumā ietvertajiem secinājumiem, atzīst, ka 2010. gada 18. janvārī DNL A Nr. 4, nosakot pieteicējai atbrīvošanu no darba no 2010. gada 18. līdz 27. janvārim, tika izsniegta bez objektīva pamatojuma. Tiesa konstatē, ka 2010. gada 18. janvāra ierakstos pieteicējas ambulatorā slimnieka medicīniskajā kartē fiksēts, ka sūdzības par veselību identiskas, joprojām krampju lēkmes. No šā datuma ierakstiem tiesa nekonstatē slimības paasināšanos vai jaunu saslimšanu.

Arī attiecībā uz pieteicējai izsniegtās DNL A Nr. 4 turpinājumu – 2010. gada 28. janvārī izsniegto DNL B Nr. 230, nosakot pieteicējai atbrīvošanu no darba no 2010. gada 28. janvāra līdz 3.martam, tiesas secinājumi ir līdzīgi iepriekšējiem, un tiesa atzīst, ka DNL B Nr. 230 izsniegta nepamatoti.

Vienlaikus tiesa atzīst par pamatotiem Inspekcijas secinājumus, ka pieteicējai pamatoti noteikta darbnespēja laikā no 2010. gada 12. februāra līdz 3. martam, jo pieteicējai 2010. gada 12. februārī cita medicīnas speciāliste – neiroloģe *N.E.* – konstatēja mugurkaula krūšu daļas spondilozes paasinājumu un recidivējošu sāpju sindromu, norādot izrakstā, ka pieteicējai ir darbnespēja sāpju sindroma dēļ.

[25] Attiecībā uz pieteicējai izsniegtās DNL B Nr. 230 turpinājumu – 2010. gada 3. martā izsniegto DNL B Nr. 11, nosakot pieteicējai atbrīvošanu no darba no 2010. gada 4. marta līdz 29. aprīlim, kā arī 2010. gada 29. aprīlī izsniegto DNL B Nr. 34 – DNL B Nr. 11 turpinājumu, nosakot pieteicējai atbrīvošanu no darba no 2010. gada 30. aprīļa līdz 7. jūlijam un no 8. jūlija līdz 17. jūlijam, tiesas secinājumi ir līdzīgi iepriekš izteiktajiem, proti, ieraksti pieteicējas medicīniskajā dokumentācijā neatspoguļo pieteicējas slimības gaitu un veselības stāvokļa izmaiņas, līdz ar to tiesa atzīst, ka DNL B Nr. 11 un DNL Nr. 34 izsniegtas nepamatoti.

[26] Tiesa, iepazīstoties ar pieteicējas medicīnisko dokumentāciju un Atzinumā ietvertajiem secinājumiem, atzīst, ka 2010. gada 23. augustā DNL A Nr. 109, nosakot pieteicējai atbrīvošanu no darba no 2010. gada 23. augusta līdz 1. septembrim, un tās

turpinājums 2010. gada 2. septembrī – DNL B Nr. 111, nosakot pieteicējai atbrīvošanu no darba no 2010. gada 2. līdz 16. septembrim, no 17. septembra līdz 5. oktobrim un no 6. līdz 25. oktobrim, tika izsniegtas bez objektīva pamatojuma. Tiesa pie šāda secinājuma nonāk pēc tiem pašiem apsvērumiem, kas izklāstīti šā sprieduma 16. un 17. punktā, un papildus tos neatreferēs.

[27] Apkopojot iepriekš izteiktos secinājumus, tiesa atzīst par pamatotu slēdzienu, ka pieteicējai uzskaitītās DNL tika izsniegtas nepamatoti, jo pieteicējas medicīniskajā dokumentācijā *I.G.* nav veikusi ierakstus, kas objektīvi atspoguļotu pieteicējas veselības stāvokļa paasināšanos salīdzinājumā ar viņai iepriekš diagnosticēto un atbilstoši tam noteikto invaliditāti, vai kas konstatētu pieteicējai jaunas saslimšanas. Līdz ar to tiesa atzīst, ka Rīkojums ir tiesisks un tā atcelšanai nav pamata.

[28] Tiesa lietā konstatē šā sprieduma 5. punktā norādītos faktiskos apstākļus, kas attiecināmi uz Lēmuma izdošanu.

Tiesa konstatē, ka VSAA Lēmuma izdošanā pamatā balstījusies uz Inspekcijas 2010. gada 22. decembra vēstulē Nr. 4.3-1/14555/11143 „Par informācijas sniegšanu" norādīto Atzinuma secinājumu īsu apkopojumu, proti: „Ekspertīzes gaitā konstatēts, ka visā izskatītajā veselības aprūpes periodā no 2008. gada 6. oktobra līdz 2010. gada 5. oktobrim (izņemot periodu no 2010. gada 12. februāra līdz 2010. gada 3. martam) ģimenes ārste *I.G.* pārejošu darbnespēju pacientei *A.D.* noteikusi nepamatoti." No tā VSAA izdarījusi secinājumu, ka pieteicējai nepamatoti piešķirts un izmaksāts slimības pabalsts par darba nespējas periodiem no 2008. gada 20. oktobra līdz 2009. gada 30. martam, no 2009.gada 16. līdz 17.aprīlim un par darbnespējas perioda daļu no 2010.gada 28.janvāra līdz 11.februārim piešķirts un izmaksāts nepamatoti (*Lēmuma 11.punkts*). Tiesas ieskatā šāds secinājums ir pārsteidzīgs, ņemot vērā turpmāk minēto.

[28.1] APL 1.panta pirmā daļa noteic, ka [APL izpratnē] iestāde ir tiesību subjekts, tā struktūrvienība vai amatpersona, kurai ar normatīvo aktu vai publisko tiesību līgumu piešķirtas noteiktas valsts varas pilnvaras valsts pārvaldes jomā.

[28.2] Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Senāts), analizējot DNL izsniegšanu kā darbību publisko tiesību jomā, ir norādījis, ka DNL izsniegšana ir ārstam deleģēts valsts pārvaldes uzdevums (*skat. Senāta 2007. gada 5. februāra lēmuma lietā Nr. SKA-103/2007 10. punktu*).

[28.3] Tiesa secina, ka ārsts, izsniedzot DNL un tādējādi pildot valsts pārvaldes uzdevumu, ir uzskatāms par iestādi APL izpratnē, savukārt DNL izsniegšana ir uzskatāma par iestādes faktisko rīcību APL izpratnē.

[28.4] APL 10. pants noteic, ka privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Iestādes kļūda, kuras pieļaušanā privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas.

[28.5] Tiesas ieskatā pieteicēja varēja paļauties uz to, ka *I.G.* rīcība, izsniedzot viņai DNL, būs tiesiska un konsekventa. Kaut arī tas nav tieši izsecināms no Inspekcijas 2010. gada

22. decembra VSAA adresētās vēstules Nr. 4.3-1/14555/11143 „Par informācijas sniegšanu", pieteicējai noteiktie darbnespējas periodi tika atzīti par nepamatotiem tieši *I.G.* rīcības dēļ, jo tas tieši izriet no Atzinuma, proti, *I.G.* pieļāva MK noteikumu Nr. 152 prasību pārkāpumus – pieteicējas medicīniskajā dokumentācijā neveica atbilstošus ierakstus, kas ļautu darbnespējas periodus konstatēt kā pamatoti noteiktus. Tādējādi notikusī DNL izsniegšana pieteicējai ir uzskatāma par iestādes kļūdu.

[28.6] Savukārt nedz Inspekcijas 2010. gada 22. decembra VSAA adresētajā vēstulē Nr. 4.3-1/14555/11143 „Par informācijas sniegšanu", nedz Atzinumā nav norādīts, ka pieteicēja būtu jelkādā veidā vainojama pie *I.G.* rīcības.

Tiesa nekonstatē no ārējiem normatīviem aktiem tieši uzskaitītus gadījumus, kādos pacients būtu vainojams pie tā, ka viņam kļūdaini izsniegta DNL, izņemot MK noteikumu Nr. 152 17. punktā paredzēto ārstēšanās režīma pārkāpumu. Tiesas ieskatā par privātpersonas vainojamu rīcību, kuras ietekmē ārsts kļūdaini izsniedzis DNL, būtu jāuzskata, piemēram, apzinātu ārsta maldināšanu par savu veselības stāvokli un simptomiem.

Izskatāmajā gadījumā attiecībā uz pieteicēju tiesa šādus apstākļus nekonstatē. Tiesas ieskatā, personai vēršoties pie ārsta ar sūdzībām par veselību, ārstam ir jāveic pacienta personīga apskate un izmeklēšana, objektīvi jānovērtē personas veselības stāvoklis un jākonstatē personas darbnespēja, turklāt darbnespējas noteikšanas pamatojumam jābūt patiesi, pilnīgi un skaidri salasāmi atspoguļotam medicīniskajā dokumentācijā. Tiesa arī norāda, ka ārstam nekādā veidā nav saistoša pacienta vēlme vai izteikts lūgums par DNL izsniegšanu, jo DNL izsniegšanas vienīgais pamats ir personas objektīvais veselības stāvoklis.

Līdz ar to tiesa uzskata, ka pieteicēja nav vainojama pie kļūdainas iestādes rīcības – DNL izsniegšanas, ko veica *I.G.*

[28.7] Latvijas Republikas Satversmes 109. pants noteic, ka ikvienam ir tiesības uz sociālo nodrošinājumu darbnespējas gadījumos.

Izskatāmajā gadījumā ar Lēmumu tiek liegtas pieteicējas tiesības uz slimības pabalstu, tātad nav šaubu par to, ka iestādes kļūda – *I.G.* rīcība, nepamatoti izsniedzot DNL, – pieteicējai rada nelabvēlīgas sekas.

Tā kā pieteicēja nav vainojama pie kļūdainas iestādes rīcības – DNL izsniegšanas, ko veica *I.G.*, tad šī kļūda arī nedrīkst radīt pieteicējai nelabvēlīgas sekas.

[29] Līdz ar to tiesa nonāk pie secinājuma, ka Lēmums, ar kuru tiek atcelts zemākas iestādes iepriekš pieņemtais lēmums par slimības pabalsta piešķiršanu pieteicējai un uzdots zemākai iestādei aprēķināt nepamatoti izmaksātā slimības pabalsta summu un pieņemt lēmumu par slimības pabalsta pārmaksas atgūšanu, ir prettiesisks un atceļams.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.–251., 253. panta pirmo daļu un 289.–291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *A.D.* pieteikumu par ģimenes ārstes *I.G.* 2011. gada 11. janvāra rīkojuma par darbnespējas lapu anulēšanu atcelšanu.

Apmierināt *A.D.* pieteikumu par Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2011. gada 21. februāra lēmuma Nr. 09-5/2233 „Par VSAA Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļas 2010. gada 26. marta lēmumu Nr. 17008".

Atcelt Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2011. gada 21. februāra lēmumu Nr. 09-5/2233 „Par VSAA Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļas 2010.gada 26.marta lēmumu Nr. 17008" no tā pieņemšanas dienas.

Piespriest no atbildētājas Latvijas Republikas par labu pieteicējai *A.D.* valsts nodevu 20 (divdesmit) latu apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis (*paraksts*) R.Dončenko

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnesis R.Dončenko
Rīgā 2012. gada 17. decembrī